

монети. — Дай ѝ ги, Перикли. Кажи ѝ, че сж отъ менъ. Азъ съмъ добре. Работя въ фабриката. А тя съ паритъ да си купи едни обуца.

— Ще ѝ кажа, Марто.

— Кажи ѝ още, ако дойде писмо за менъ. да ми го препрати по тебъ, Перикли. Така ѝ кажи: писмо до Марта ако дойде, да те намъри на пристанището и да го даде лично на тебъ, за да ми го донесешъ.

— Ще ѝ заржчамъ всичко.

Перикли пуска мотора. Богданъ отвързва вжжето и го хвърля на кърмата. Витлото разпъня водата. Моторницата отминава къмъ фара. Марта стои и гледа следъ нея, а Богданъ я пита:

— Пари ли прати на майка си?

— Какво искашъ отъ менъ? — отвърща Марта.

— Нищо не искамъ. Спрѣхъ се и азъ да погледамъ, какъ заминава моторницата. Ти пъкъ защо се сърдишъ?

— Не се сърдя. Но не трѣбва да се задѣвашъ съ хората.

— Азъ съмъ те виждалъ вече нѣкжде, не помня само кжде.

— Какъ ще помнишъ, когато бѣше съвсемъ пиянъ!

И ей тъй, съвсемъ просто, защото нѣмаха никого и бѣха сами въ мартенската привечеръ, тѣ продължиха пжтя си заедно и вървѣха дълго време мълчаливи. Бѣха стигнали на края на вълнолома, подъ голѣмия фаръ. Далече на хоризонта се тъмнѣеше димъ отъ параходъ.

— Минава отвждъ Созополъ, — казва Марта.

— Отива къмъ Срѣдиземно море, — казва Богданъ.